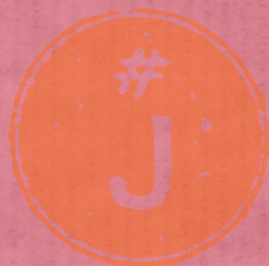

Josep Pizà Vidal

Governar en nostre present

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2018

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2019-G-R-0300-0239

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2019-G-R-0300-0239

© del text: Josep Pizà Vidal

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2018

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Josep Pizà Vidal

Governar en nostre present

Rosa d'Or de Poesia Popular (Glosat)
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2018

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2019-G-R-0300-0239

JOSEP PIZÀ VIDAL

Em dic Josep Pizà Vidal i sóc mestre de professió i poeta de passió. Tenc dos llibres de poemes publicats: *El cobejat equilibri d'un flamenc* i *L'esguard del coiote que lladrava al mar ciànic*, alguns llibres de pedagogia amb l'editorial educativa Anaya i sóc col·laborador de la premsa de Mallorca, concretament al periòdic *Última Hora* i al periòdic local de Pollença, *Punt Informatiu*. Sóc membre de l'associació cultural Poesia en Acció, amb seu a Barcelona. Tenc dona i una filla i ara estic esperant un fill. M'agrada somiar de despertar i estimar. Escric glosa per ser lliure dins un món que castiga els proscrits, tot i que algun dia voldria aprendre a cantar-la.

El glosat *Governar el nostre present*, de Josep Pizà Vidal guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXL Premi Llorenç «Móra» de Poesia Popular (Glosat) dels Premis Castellitx 2018. En foren jurats Miquel Bezares Portell, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Miquel Serra Roig.

Governar el nostre present

A mi m'agrada glosar,
rimar amb totes les paraules
per unir totes les baules
i així poder-me explicar.
Puc parlar i també cantar
a l'interior del poema.
Puc ser rei i puc ser emblema,
puc ser pobre, lleig i tort
i si vaig viu i tenc sort
puc criticar aquest sistema.

I avui vos vull explicar
les coses d'aquesta terra,
un país que avui s'aferra
al bessó del que passà.
Ningú ens pogué derrocar,
som fills de bona nissaga
i tenim gloriosa бага
que és idioma i esperit,
melodia de ropit
de la qual ningú s'amaga.

JOSEP PIZÀ VIDAL

Aquí tenim tantes coses,
la cultura és ancestral
que talla com a destrat
males herbes que són noses.
Tenim glosadors i gloses,
tenim més d'un pensament.
Posseïm el foc ardent
que ara dins el cor batega.
Som com un ca que mossega
quan ens lleven l'argument.

Me faig enfora com puc
d'hotelers i aus de rapinya.
El meu cervell bé s'enginya
per no atracar-se a cap ruc.
M'esmuny com si fos un cuc
per dreces conquestades.
Els meus dits són flamarades
de cultura per triar
i els meus ulls volen somiar
amb banderes estelades.

No vaig de ports esportius
que ens encareixen la costa.
Voldria una altra proposta
amb més dolços adjectius.
Sense polítics furtius
prest viuríem de quimeres.
Potser amb massa carreteres
l'espai ens l'han transformat.
Vull turisme limitat
i anar per velles senderes.

Tampoc vaig de destrucció,
les vistes han de ser clares.
M'enfad i pos males cares
a la massificació.
Jo vull un altre horitzó,
sense mur, torre o muralla.
Que l'amor sigui una dalla
i que se'ns clavi com cal.
Que s'allunyi tot el mal,
que no es perdi cap rondalla.

Me'n record dels vells padrins
les històries que contaven
que a tots ens meravellaven,
ai, nosaltres que érem nins.
Sense límits ni confins
ben nostre era aquell paisatge.
Semblava com un miratge
a cada poble i ciutat
i va ser ben veritat
que fou del nostre llinatge.

Però no tot eren flors
i violes aquell temps.
No hi havia passatemp,
diu aquest vers ben conclòs.
No es coneixia el repòs,
no tot mal tenia cura.
Tot i el mar, que era blaüra,
el món era diferent
i m'ha contat molta gent
que la vida era molt dura.

JOSEP PIZÀ VIDAL

Però amb la vida tan dura
la gent vivia feliç.
El plor era fonedís
i el riure encara perdura.
S'arribava a la vellura
amb gran saviesa al magí.
Tothom podia sortir
de ca seva sense angúnia
i sense mostrar rancúnia
es saludava al veí

La nostra història és el crit
del porc dins una matança.
El pesam a una balança,
feim botifarrons i frit
amb un matador enfebrit
que el va matar a llum d'albada.
Li clavà ganivetada
i en brollà la dolça sang
i a sobre d'un pedaç blanc
hi posà la sobrassada.

I què puc dir del menjar,
dins la cuina ningú ens guanya:
Pa torrat a la foganya,
som de molt bon paladar.
Bona xulla per salar,
bacallà a la mallorquina.
Tords amb col són cosa fina,
albergínies i pa amb oli.
Fins que la butza ens redoli,
tota menjua és divina.

Amb el meu poble somric,
paret seca i mestres d'aixa.
La injustícia no ens encaixa,
el cor de pa de pessic.
Si tu ens vols de bon amic,
de llorer et darem corona.
Aquesta és la nostra zona
de plaer i de llibertat.
Som part de la humanitat,
hereus de pedres i fona.

Amb estar aquí ho tenim tot,
tenim sentiment i orgull,
el bell idioma de Lull,
cossiers i ball de bot.
A mi res no se me'n fot,
sóc persona ben condreta.
I quan s'encén la llumeta
dic amb el mot més altiu:
«El meu poble és fort i viu
enmig d'aquesta roqueta».

M'agraden les coses clares,
estim aquest paradís.
El meu cor no és gens submís,
vull natura sense tares.
Les platges són dolces mares
que besen arbres i vent.
Estim pàtria cegament
per un dia poder viure
una Mallorca més lliure
que governi el seu present.

